

kan udtrykke det paa begge Maader, gjæsteretsvis eller som Sørætsfager. Forfaavidt nu et æret Medlem (Ogenbøll) har stillet et Forslag til § 60 om, at alle Sager, hvor der er Tale om at idømme Straf, og som ikke skulle behandles som Justitsfager, skulle behandles som offentlige Politifager, da kan man jo sige, at det tilfæls kan være en Smagsfag, om man vil behandle en Sag som offentlig eller som privat Politifag. Jeg tror, at det Almindelige, der bør karakterisere en offentlig Politifag, er, at det Offentlige har en Interesse i Sagen; thi ellers er der ikke nogen Anledning til, at det Offentlige ex officio skal gribe ind i Sagen. Det er nu ganske vist, at man i den senere Tid har været ikke saa lidet tilbøjelig til at gaa i Retning af Sagers Behandling ved offentlig Polititret. Efter min Mening er imidlertid denne Retning ikke heldig, da jeg tror, at der i flere Tilfælde spores ikke saa Ulemper deraf. Jeg skal som Exempel nævne, at man er gaaet i denne Retning ved Næringsfager — i den senere Tid, ikke efter den ældre Lovgivning —, og at man er gaaet den samme Vej med Hensyn til Overtrædelser af Bygningslovgivningen; men det har hørt ikke saa uheldige Følger. Naar der kommer en saadan stor Bygningsfag — dette foreligger ganske vist ikke, men da det dreier sig om Proceßmaaden, maa det maaske være mig tilladt at nævne det — skal Politimesteren ex officio tage fat paa Sagen. Der er i dette Tilfælde en Part, men der er ingen egentlig Modpart; denne Part procederer som oftest ved Hjælp af en Sagfører, og naar det dreier sig om store Interesser, fattes der store Midler i Bevægelse, der kan blive skrevet overordentlig lange Indlæg; men der er ingen Modpart i Sagen. Dommeren kan nemlig ikke i egentlig Forstand betragtes som saadan, og han kommer saaledes virkelig efter min Mening i en sikkert Stilling. Hvad Lodsvesenet angaar, er det jo bekendt for de Herrer, at man efter den ældre Lovgivning, Forordning af 27de Marts 1831, ikke har nogen Bestemmelse om, at disse Sager skulle forfølges som offentlige Politifager. Det var først for ganske kort Tid siden, ved Lovens af 17de Mai 1873, at der blev givet Bestemmelse om, at der skulde finde offentlig Politibehandling Sted i to Tilfælde, nemlig dem, der omhandles i Lovforslagets §§ 13 og 14, uberettiget Lodsning. Der skulde Politimesteren ex officio gribe ind og behandle Sagen som offentlig Politifag. Nu har Udvalget foreslaaet endvidere at medtage de i § 52 omhandlede Sager; denne Paragraf angaar de Tilfælde, at Mærker bestadiges. Jeg tror nu, at Alle ville være tilbøjelige til at være enige om, at Mærker have en saadan Karakter, at det er nødvendigt, at det Offentlige værner om dem, der kan sse overordentlig store Ulykker, naar de komme i Uorden, og der er derfor god Grund til, at det Offentlige tager sig af den Sag. Om man vil gaa endnu videre, kan, som sagt, i enkelte Til-

felde være en Smagsfag; det er forekommet Udvalget, at man ikke burde gaa videre, end her er foreslaaet. Jeg skal, som nogle ganske enkelte Exempler paa Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om privat eller offentlig Politibehandling, nævne § 41. Deri hedder det: „Stiksføreren er pligtig til efter fuldendt Lodsning under en Bøde af 4 Kr. at udfylde, undertegne og til Lodsens tilbagelevere den ham af denne leverede Kvitteringsblanket.“ og i § 42 siges der: „Dersom nogen Stiksfører bortseiler fra en Lods uden at have betalt ham, hvad der ifølge denne Lov tilkommer ham, skal han foruden at betale de skulde Lodspenge m. v., endvidere erlægge dobbelt saa meget i Bøder“. Det er jo utvivlsomt Forsælsler mod Lodsiererne, det gaar jo ud paa dels at vansteliggjøre Regnskabsførelsen og dels ligefrem paa at narre dem for deres Penge; men det synes mig ikke nødvendigt, at det Offentlige skulde være den, der i saa Tilfælde traadte til. Jeg skal, som sagt, ikke nærmere inblade mig derpaa, thi det beror jo paa et Skjøn; men jeg tror ikke, det er heldigt at gaa altfor vidt i Retning af offentlige Politifager. Den ærede Minister har foreslaaet en Underændring, som nærmest sigter til det Forslag, det ærede Medlem har stillet, og som gaar ud paa, at der i Stedet for: „gjæsteretsvis“ skulde staa: „som Sørætsfager“. Denne Ændring kunde forfaavidt lige saa vel knytte sig til Udvalgets Forslag, thi i Slutningen af Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 33 staar: „Alle andre Sager efter denne Lov end de ovennævnte behandles gjæsteretsvis“. Det er en særegen Maade at behandle de Sager paa, som ere Sørætsfager, og enten man siger, at de skulde behandles som Sørætsfager, eller man siger, at de skulde behandles gjæsteretsvis, bliver det i Virkeligheden det Samme. Jeg skal saaledes i alt Fald for mit Vedkommende ikke have Noget imod, enten man sætter det ene eller det Andet.

Ogenbøll: Jeg havde næsten smigret mig med, at det ærede Udvalg havde taget sit Forslag under Nr. 33 tilbage til Fordel for det, jeg har stillet; jeg vilde da have kunnet satte mig meget kort, og undgaaet at komme nærmere ind paa en Kriitik af det ærede Udvalgs Forslag, Noget, som jeg ikke nu kan undlade, da Udvalget jo fastholder dette. Forslaget er jo fra Udvalgets Side væsentlig fremkommet paa Grund af de Udtalelser, der ved Sagens 1ste Behandling saaldt fra mig; men det forekommer mig ikke, at det ærede Udvalg har været ganske heldigt i sine Bestræbelser i saa Henseende. For det Første er nu selve Forslagets Form mindre tiltalende, idet der i første Punktum nævnes Forsælsler, der skulde behandles som offentlige Politifager; men dernæst, i Stedet for med det Samme at foretage en Klassifikation af Sagerne og sige, hvorledes de skulde behandles, indstyttes der et Stykke derimellem paa en mindre